

Limingan lakeus on suuri . . .

Ihminen rupeaa kyllä helposti kuvittelemaan olevansa joku Heikki Toppila tai Juho Mäkelä, kun hän saa kyyditä maallista majaan mukavasti autonistuimen selkänojaa vasten tukien läpi Oulun eteläpuolella aukeavien lakeuksien, joiden loputtomiin lumipintoihin laskeva aurinko valaa purppuraista . . . No, sanoinhan minä, mutta pysytäänpä asiassa!

Pääasia oli, että oli auto ja että se vei kohti Liminkaa. Ensimmäinen jäi oikealle vanha tuttu Kempeleen suippotorini ja sitten loistikin jo lakeuden yli Limingan ristikirkon valkea seinä. Pysähdyin ensimmäiseen tuttuun paikkaan, maanlunastuslautakunnan toimistoon, missä minua kiinnostivat Viljo Lammen eräät taulut. Lautakunnan puheenjohtajalla, maanmittausins. Pauli Pulkkisella, tuntuu olevan hyvin suuri kiinnostus tämän omalaatuisen lakeuden maalarin töihin. Jos nyt kuitenkin ryhdyn puhu-

maan Lammesta, täytyy alakerla hyvinkin hänen tullaillan, sillä näin niitä monenmonessa talossa, joten se asia saa jäädä toiseen kertaan.

Olen aina ollut sitä mieltä, että lehtimies ei pärjää ilman ns. kuudetta vaistoa, ja saman totesin Limingassa. Mikäpä minun muuten olisi, aamulehteä lukemattomana vielä, lennättänyt asiamiehemme ja kirjjeenvaihtajamme, vääpelij Matti Kylmäsen 50-vuotispäiville kuin tilauksesta. Siihen kokoontui isäntiä isoista jos pienistä taloista ja isoja jos pieniä isäntiä. Juttu luisti. Harvoin olen niin hauska seurassa ollutkaan, uskokaa pois! Metsästysjutut ja käräjäjutut olivat parhaita, mutta oli paljon muitakin, ja vanhoista asioista haasteltiin lämmöllä, niin että kyllä luulisi kotiseutuyhdistyksen saavan kannatusta.

Ensimmäisen yön vietin vanhaan tutussa Tuomikoskessa, Timo-

isännän ja hänen emäntänsä puolella. Puhuttiin politiikkaa jos vähemmänkin taktiikkaa kysyvää ja syötettiin isännän kanssa keskiyöllä kaksi viikkoisia sianporsaita. Se maataloustyöväen kysymys, nähkääs. Kaikkiällä, missä liikuin, Limingassa niinkuin muuallakin, on edessä sama pulma: apuväkeä ei tahdo saada. Ei kelpaa ruoka eikä se raha, minkä nykyisillä hinnoilla saa hankittua. Kurmassa pussissa tässä vielä ollaan, kunhan vähän eteenpäin eletään! Toisen yön vietin Ala-Kestilän nuoremman isännän ja emännän hioivissa. Kalle-junior joutui valjastamaan hevosesänsä kevyen kirkkoreen eteen, kun vähän itsekullekin sattui pitäjääsioita. Siinä lakeutta lasketellessamme iltapimeällä, tiukujen mukavasti soidessa, puheltiin monenlaiset vanhatkin asiat ja oltiin yksimielisiä siitä, että pitäjässä on hyvin paljon sellaista vanhaa ja korvaamatonta, johon on suhtauduttava arvonannolla. Mutta puhuttiin uusistakin asioista, Hirvinevasta vuodelta 1947 ja mainitsemattomina vuosina eteenpäin . . .